

ΣΑΛΠΙΓΞ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

» Μὴ δὸς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου, μηδὲ τὰ
» συμφέροντά σου ἔθναι ἄλλοτρίῳ. »

Ἐκδίδεται ἀνά πᾶσαν τριακοστὴν πέμπτην. — Τιμὴ τῆς ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
διὰ τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατ' ἔτος δραχμᾶς — 14 ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.
Διὰ τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας 16. — Διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους — 20.

Η ΠΗΥΞ.

Τὰ κατὰ τὴν Κρήτην, ἢ ἡ ζῶσα ἐλευθερία!

Μία βωβὴ ἐπανάστασις ἀκούεται εἰς τὸ πλᾶγι τῆς Ἑλλάδος! ἡ Κρήτη παρουσιάζει φαινόμενον παράδοξον· λαὸς ὀλόκληρος ζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν του· κρατεῖ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας, χωρὶς νὰ τὰ μεταχειρίζεται εἰς χύσιν αἵματος, καὶ ἄντικρύ του ἴσταται ἐπίσης ἀκίνητος ἢ τυραννία τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του θέλει νὰ ἐξοντώσῃ. — Πῶς παρακμάζουν τὰ ἔθνη! πῶς παρέρχονται ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον.

Ἵποθέσατε τὴν ἀγρίαν καὶ βάρβαρον τουρκικὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην καὶ φοβερὰν ἰσχύν της. — Πῶς τῆς Κρήτης τὸ ἔδαφος ἤθελε σήμερον πλημμυρεῖ ἀπὸ χριστιανικὸν αἷμα, ὅχι εἰς τὴν παρουσίαν, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν μόνην ἀπλῶς τὴν ὑποψίαν μιᾶς ἐπαναστάσεως! Ἵποθέσατε ἐπίσης ἓνα ἀπηλπισμένον λαὸν ἐπαναστατοῦντα καὶ ἔχοντα ἄντικρύ του τύραννον ἄγρυπνον καὶ ἰσχυρόν· ὁ ὀρίζων τῆς γῆς ἐκείνης ἤθελεν εἶσθαι ἤδη θολωμένος ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ τὸν κονιορκτὸν τοῦ αἰφνιδίου φόνου, πρὶν ἢ σημαία τῆς ἐπαναστάσεώς του ἤθελεν ὑψωθῆ καὶ ἡ Σάλπιγξ τῆς Ἐλευθερίας του ἤθελεν ἠγήσῃ. — Ἄλλ' ἤδη; ὦ καιροί! Τὰ πάντα ἀν-

τιστρόφως εξεικονίζονται· ὁ Γίγας τῆς τουρκικῆς τυραννίας κείται πεσμένος εἰς τὰ παράλια τῆς Κρήτης ὡς ἀποκαμωμένος ἀθλητής, ἀναμένει ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν τριῶν Δυνάμεων τὴν παράτασιν τῆς βδελυρᾶς ζωῆς του, ὁ δὲ ἀπελευθερούμενος λαὸς, αἰσθάνεται δι' αὐτὸν ἔλεος, ἐπιθυμεῖ φιλανθρώπως ὁμοῦ μὲ τὴν ἰδικήν του ἐλευθερίαν, καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ δυνάστου του, καὶ ὑπὸ τὴν κλαγγὴν τῶν γενναίων ὄπλων του ἐπικαλεῖται καὶ αὐτὸς τῶν τριῶν Δυνάμεων τὴν δικαιοσύνην. *Ποῖον παράδοξον θέαμα! πόσον ἐξαισία ἢ σημερινὴ κατάστασις τοῦ κόσμου· ἡ γῆ ὅλη ὁμοιάζει ἐν μόνον ἄμορφον Κράτος — καὶ κυβερνήσις του μία, ἢ θέλησις τῶν τριῶν Δυνάμεων! αἱ τρεῖς Δυνάμεις, παρουσιάζονται ὡς ἄλλη πανομοιότυπος τριανδρία τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, — διοικοῦν σήμερον ὅλον τὸν κόσμον, ἢ ἀνεξαρτησία τῶν ἐπικρατειῶν ὑπάρχει μέχρι λόγου μόνον . . .* Ἐπειδὴ τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, ὥστε μία ἀνωτέρα δύναμις νὰ διατάξῃ κατὰ μέρος, καὶ καθ' ὅλοκληρίαν τὸν κόσμον· ὁ κόσμος ἤθελεν εἶσθαι εὐτυχῆς, ἐὰν ἡ παγκόσμιος αὐτὴ κυβέρνησις ἤθελεν ἔχει ὁδηγὸν εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς, εἰς τὰς πράξεις τῆς, εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς τὴν μετριότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ἢ ἀπώλεια· εἶναι ἀδύνατον νὰ βασταχθῇ κυβέρνησις, θρόνος, ἔθνος, κοινωνία, οὐδὲ οἰκία, οὐδὲ εἰς ἄνθρωπος ἀνευ δικαιοσύνης· αὐτὸς ὁ Θεὸς διὰ τοῦτο εἶναι αἰώνιος, διατι εἶναι σοφός, διατι εἶναι δίκαιος. — Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει, ὅτι αἱ ἀλλεπάλληλοι πτώσεις καὶ καταστροφαὶ ὅλων τῶν ἐπιγεῖων μεγαλειότητων, προῆλθον πάντοτε ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ἀπὸ τὴν ἀδικίαν. *Δυνάμεις! Δυνάμεις!* δὲν εἴσθε ἰσχυρώτεροι ἀφ' ὅ,τι ἦτο ποτὲ ἡ τριανδρία τῆς Ῥώμης· ἡ ἀδικία καὶ ὁ ἐγωϊσμός τὴν ἐκρήμισαν, καὶ ἡ Ῥώμη, αὐτὴ ἡ Μητρόπολις τῆς

γῆς, ἀγνώριστος εἰς τὰ ὄμματα τοῦ περιηγητοῦ, εἶναι ἐλεεινὸς σωρὸς ἐρείπιων! θέλει ἔλθει ἡ ἡμέρα ἐν ἧ, τὸ *Λονδῖνον*, ἔρημον θέλει εἶσθαι τὸ ἄσυλον τοῦ ἀλιείως καὶ τοῦ πειράτου! τοὺς Παρισίους θέλει διασχίζει τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ, καὶ ἡ Πετροῦπολις θέλει χρησιμεύει ὡς φωλεὰ μόνης τῆς Ἄρκτου. — *Δυνάμεις! ὑψώθητε ἔνεκα τῶν ἀδικιῶν ἄλλων, καὶ ἄλλοι θέλει ὑψωθῶν ἔνεκα τῶν ἀδικιῶν σας!* — Ἡ πλεονέκτης Ἀγγλία καταγίνεται ν' ἀναβαπτίση τοὺς λαοὺς, καὶ ν' ἀναχαιτίση τοὺς χειμάρρους τῆς Ἄρκτου, καὶ νὰ κατακυριεύσῃ τὴν ὑψηλίον. Ἡ Ῥωσσία πῶς ν' ἀποθήσῃ τὰς δυνάμεις τῆς Ἀγγλίας, καὶ νὰ καλύψῃ τὴν γῆν μὲ τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα! ἡ δὲ, τόσον ἄλλοτε ἰσχυρὰ, καὶ φιλελεύθερος Γαλλία, ἀδυνατίσασα, ἀμηχανεῖ ἤδη ποίαν συμμαχίαν νὰ διατρέξῃ.

Ἐν τοσούτῳ ὑπὸ τὰ βήματα τοῦ ματαίου τούτου ἀνταγωνισμοῦ, τὸ ἀνθρώπινον αἷμα χύνεται ἀφειδῶς· ὁ κόσμος πάσχει, καὶ ἡ φύσις ὅλη στενάζει. Εἰς μάτην, ὦ Δυνάμεις! εἰς μάτην προφασίζεσθε τὴν ἰσορροπίαν τῶν πραγμάτων πρὸς τὴν διατήρησιν τῆς κοινῆς εἰρήνης· εἶναι καταφανὲς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων καταφανῶν στοχασμῶν σας, ἡ ἐπιμονή σας εἰς τὸ νὰ διατηρήσετε τὸν θρόνον τοῦ Σουλτάνου, εἶναι ματαία . . . *ἐσημαρὲν ἡ ὥρα του, οὗτος πίπτει, ἔπεσεν, καὶ σεῖς εἰς μάτην κατασπαράττετε ἀπηνῶς τὴν Ἀνατολήν διὰ νὰ δώσητε ψυχὴν εἰς τὸν νεκρὸν του!* φορεῖτε εἰς τὰ βασιλικὰ σέμματά σας καὶ φέρετε εἰς τὰς σημαίας σας τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν· εἴσθε σεῖς οἱ ἴδιοι βασιλεῖς χριστιανοὶ, καὶ ἐν τοσούτῳ τὸν ἅγιον τόπον, ὅπου ὑψώθη ὁ Σταυρός, τὸν ἅγιον τόπον, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀκόμη ζεσὸς ὁ τάφος τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, χριστιανοὶ βασι-

λεῖς, αὐτοὺς τοὺς ἁγίους τόπους παραδίδετε εἰς τὴν φρικτὴν βεβήλωσιν πότε τῶν Ἀγαρηνῶν καὶ πότε τῶν Ἀράβων. Διατί; διὰ νὰ διατηρήσετε τὴν ἰσορροπίαν τῆς Εὐρώπης!!! Ἡ ἰσορροπία τῶν δυνάμεων τῆς γῆς διατηρεῖται καὶ ἤθελε διατηρεῖσθαι κάλλιστα, ἐὰν αἱ ἰσχυραὶ δυνάμεις, ὑπέκουσαι εἰς τὰς βουλὰς τοῦ ὑψίστου, ἐσυγχώρουν εἰς τὸ περίζηλον τῆς Ἀνατολῆς κράτος, εἰς αὐτὸ λέγομεν, τὸ κράτος τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, νὰ τρέξῃ τὸν δρόμον τῆς εἰμαρμένης του, νὰ τρέξῃ τὸν φυσικὸν δρόμον τῶν πραγμάτων. — Ἄλλ' αἱ δυνάμεις θέλουν ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, καὶ εἰς τὰς ἀπαρτρέπτους βουλήσεις τοῦ οὐρανοῦ, ἀντιτάττουσι συμμαχίας καὶ πρωτόκολλα· καὶ ταῦτα μέχρι λόγου μόνον. — ἡ ἐλευθερία τῶν γενναίων λαῶν γονατίζει πρὸς καιρὸν, ἀλλὰ δὲν πίπτει· ὁ οὐρανὸς βροντᾷ, ἀστράπτει, καταπυκνοῦσι τὸν αἰθέρα αἱ πυροφλεγεῖς λάμψεις του, ἀλλ' οἱ κεραυνοὶ του πίπτουν εἰς μόνον τοὺς ἀδικητάς. Τὸ πᾶν μὲ τὸν καιρὸν ἐπανέρχεται εἰς τὴν φυσικὴν του ἰσορροπίαν, καὶ εἰς τὴν κίνησιν τοῦ καιροῦ καὶ τῆς φύσεως ἡ ἀνθρώπινος δύναμις, τί δύναται ν' ἀντιτάξῃ!!!

Ἴδου οἱ περικλεεῖς ἀπόγονοι τοῦ θαυμαστοῦ Μίνως, οἱ γενναῖοι Κρήτες εἰς αἰωνίαν πάλιν εὐρισκόμενοι κατὰ τῆς ὀμοιάτης τυραννίας, κρατοῦν ἤδη τὰ ὄπλα εἰς τὴν μίαν χεῖρα βωθᾷ, καὶ μὲ τὴν ἄλλην τείνουσιν ἀναφοράς ἱκετικᾶς, ἐπικαλούμενοι τὴν δικαιοσύνην τῆς ἐν Λονδίῳ κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς τῶν ἐλευθερίας· τὰ ὄπλα θέλουν τοὺς χρησιμεύσει εἰς ἀποτυχίαν τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων των, διὰ νὰ ἀποθάνωσι πρὸς παραδειγματισμὸν γενναίου λαοῦ ἀποθνήσκοντος ὑπὲρ τῆς γλυκυτάτης κ' ἐνδόξου ἐλευθερίας του.

Κράτιστον μὲν οὖν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.

Ὁ κόσμος ὅλος ἀναμένει, εἰς ταύτην τὴν φρικτὴν στιγμήν νὰ ἴδῃ τῶν πολιτισμένων καὶ χριστιανικῶν Δυνάμεων τὴν δικαιοσύνην· θέλουν ἄρα αἱ Δυνάμεις αὗται εἰπῆ ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· » *λαὸ ἑλληνικέ!* ὑπόκυψαι αἰωνίως » ὑπὸ τὸν βάρβαρον τουρκικὸν ζυγόν! *λαὸ χριστιανοστολίσε!* » σχίσαι, καταπάτησε τὸ ἀνωφελὲς Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ » Χριστοῦ, καὶ γονάτισαι ὡς ἀνδράποδον ἐνώπιον τοῦ » *Ἀκουαρίου* τοῦ Μωάμεθ! *λαὸ πολιτισμένε καὶ εὐρωπαϊ-* » *κέ!* Ἡ Εὐρώπη δὲν σὲ ἀποκόπτει ἀπὸ τὴν ὀλομέλειάν της » καὶ ταύτην τὴν φορὰν, καὶ δὲν σὲ παραδίδει πρὸς αἰώνιον » αἵσχος τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, αἰώνιον δέ- » σμιον χαύνου καὶ ἀγενοῦς τυράννου! »

Ὅχι, ἡ πλειροψηφία μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, καὶ ἡ Ἀρκτική δύναμις εἶναι ἐκείνη, ἥτις ἀπέδειξεν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ἀδριανουπόλεως πόσον κήδετα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν χριστιανικῶν λαῶν. — ὠρθόθησαν αἱ τρίχες τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἀλγεινὴν καταστροφὴν τῆς Χίου! εἰς τὴν αἱματηρὰν ἄλωσιν τῶν Ψαρῶν, καὶ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν πτώσιν τοῦ Μισολογγίου· αἱ χριστιανικαὶ Δυνάμεις δὲν ἀναμένουσι νὰ ἴδουν ἐν τοιοῦτον τραγικὸν θέαμα καὶ εἰς τὴν Κρήτην. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ! εἰν' ἐξωγραφισμένα εἰς τὰ μέτωπα καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀπλητισμένων περικλεῶν ἀπογόνων τοῦ Μίνως. — Εἰς τὰ παράλια τῆς Κρήτης, οἱ πατέρες δίδουσι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὰς ἀτυχεῖς συζύγους καὶ τὰ φίλτατά των, καὶ ἡ καρδία τῆς ἀνθρωπότητος συντρίβεται εἰς τὴν θεὰν τοῦ Διγαίου, πλημμυρῆσαντος ἤδη ἀπὸ τῶν Κρητῶν τὰς ἀδυνάτους οἰκογενείας. — οἱ Κρήτες ἔλαβον σταθερὰν ἀπόφασιν τὴν φορὰν ταύτην ἢ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἢ νὰ ταφῶσιν ἐνδόξως εἰς τὰ εῖρεπια τῆς ὠραίας των πατρίδος!

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα,
Ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρτυρούμενον.

Κρήτες! Κρήτες! ὁ Θεὸς εἶναι μεθ' ὑμῶν· σεῖς δὲν τρέμετε τὰς δυνάμεις τοῦ βαρβάρου τυράννου σας, ἀμφιβάλλετε ἴσως καὶ πρὸς τῶν Δυνάμεων τὴν δικαιοσύνην. Κρήτες! ἡ χλαμὶς τῆς ἐλευθερίας εἶναι πορφυρὰ, διότι αἰετοπετὰ ἐβάφη εἰς τὸ αἷμα. . . . μὴν ἀναμένετε ὡς ἔλεος καὶ δωρεάν τὴν ἐλευθερίαν σας, παρὰ τῶν Δυνάμεων ἀπλῶς τὴν εὐσπλαγγνίαν· ἔχετε τὴν ἐλπίδα σας εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν Δυνάμεων, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ σπεύσατε διὰ τῆς ἀνδρείας σας νὰ καθαρίσετε τὴν ἱεράν σας γῆν ἀπὸ τοὺς βαρβάρους· αἱ Δυνάμεις ἡ θέλουν ἀναγνωρίσει ἐν ἔργον τετελεσμένον ἤδη ἐκ μέρους σας, ἡ ἂν θελήσουν καὶ τοι ἐντελῶς ἐλευθέρους, νὰ συμπολεμήσωσι μὲ τὸν ἐχθρὸν, καὶ νὰ σᾶς καθυποβάλλουν ἐκ νέου εἰς τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν, προτιμήσατε θάνατον ἐνδοξόν, παρὰ ζῶν μετὰ δουλείας καὶ κατασχύνης, καὶ τότε — ἄς ὑψωθῆ Νὰὸς ἀθανάτου δόξης ἀπὸ τὰ πτώματά σας, εἰς τὸν ὁποῖον ἄς γραφθοῦν τὰ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀδιάγραπτα ταῦτα γράμματα· τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἀναγινώσκειν μὲ φρίκην τῶν ὄλων αἱ ἐπερχομένοι γενεαί.

Τὸν δὲ πῶθ' Ἕλληνας νίκας κράτει, ἔργῳ Ἄρπος,
Εὐτόλμῳ ψυχᾷ λήματι πειθόμενοι,
Ἐχθροὺς ἐξελάσαντες, ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι κοινὸν
Ἰδρῦσαντο θεοῦ βωμῶν ἐλευθερίου·

Ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν κρησιμωτάτην ταύτην περίστασιν παρουσιάζει ἀλγεινότατον θέαμα! ἡ Ἑλλάς ὁμοιάζει μὲ ἡκροτηριασμένον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου χωρὶς χεῖρας καὶ χωρὶς πόδας, αἰσθάνεται ἤδη πάσχοντα τὸν δεξιὸν τῆς βραχίονα, τὴν Κρήτην· ἡ Ἑλλάς ὡς βασιλείον θεωρουμένη, βασιλείον ἄχαρι καὶ δυστυχὲς, ὑποχρεοῖται ἀπὸ δυστυχεῖς λόγους τοὺς ὁποῖους δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἀναπτύσωμεν, νὰ

μὲν ἡ οὐδετέρα εἰς τὸν ἀγῶνα· ποίω; τῶν Κρητῶν, τῶν ἰδίων τέκνων τῆς! ἐκείνων οἵτινες ἔχυσαν πανταχοῦ τὸ αἷμα τῶν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς τῆς ὑπαρχούσης Ἑλλάδος, διὰ τὴν στερέωσιν αὐτοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου! Ἑλλάς! Ἑλλάς! ἡ ποία χαλεπὴ σὲ βασανίζει μοῖρα!!!

Ἄλλ' ἂν ἡ Ἑλλάς μὲν κατ' ἀνάγκην θεατῆς ἀδιάφορος, οἱ Ἕλληνες μὲ ὄλον τοῦτο, οἱ Ἕλληνες, πάλιν τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα λείψανα τοῦ ἀγῶνος, — οἱ Ἕλληνες τοῦ Βαλτετζίου, τῆς Ἀμπλιανης, τῆς Ράχοβας, τοῦ Μισολογγίου, τῆς Καρυταίνης, τῶν Δερβενακίων, τοῦ Κερατζινοῦ, τοῦ Σέγγριου: οἱ σύντροφοι τοῦ Χατζῆ — Μιχάλη, ὄλοι οἱ Ἕλληνες, οἵτινες συνεπολέμησαν εἰς τὰ ἴδια ταμπούρια, καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμά τῶν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀτυχεῖς Κρήτας ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας: ὄλοι ἡσθάνθησαν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡσθάνοντο, εἰς τὰ 1821! Ἡ Κρήτη πολεμεῖ; — ἡ Ἑλλάς πολεμεῖ! Τοῦτο εἶναι τὸ γενικὸν τῶν ἀληθῶν Ἑλλήνων ἀξίωμα, αἰσθαντικὴ εἶναι ἡ συγκίνησις τῶν καρδιῶν τῶν Ἑλλήνων! Ἐξέρχονται ξιφιδὸν κατάχλωμοι καὶ ὠχροὶ ὡς φάσματα τοῦ ἄδου! Ἐξέρχονται μὲ τὰ πενιχρὰ καὶ κατεξεσχισμένα ῥάκη των, τὰ ὁποῖα σκεπάζουσι μόλις τὰς πληγὰς των· ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς καταβάθρας τῶν φυλακῶν καὶ ἀπὸ τὰς δυσώδεις γωνίας τῶν πόλεων, ὅπου τοὺς παρέρριψεν ἡ δικαιοσύνη τῆς ἄνω κληθείσης τριανδρίας καὶ ἡ βαβαρικὴ δυναστεία, καὶ, ὡς ἀετοὶ, πετοῦν καὶ φεύγουν ἀπὸ τὰ πολυορκημένα τῆς Ἑλλάδος παράλια διὰ νὰ χύσωσιν εἰς τὴν Κρήτην ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς των Κρήτας τοῦ αἱματός των τὴν τελευταίαν ῥανίδα. . . . ἀλλὰ, δυστυχεῖς! Ἕλληνες δυστυχεῖς! Ἐνῶ ὑπάγουν διὰ νὰ ἀποθάνωσιν· ἐνῶ ὑπάγουν διὰ νὰ στρώσωσι μὲ τὸ αἷμά των νέους Τάπητας, ἐπάνω

εἰς τοὺς ὑποίους αὐριοὺς ἀνεπαυόμενοι νὰ ἐντροφῶσι καὶ νὰ ἐκκαρδαναπαλίζωνται οἱ τυχοδιῶκται καὶ οἱ ξένοι, δὲν ἔχουν, στεροῦνται καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ τῆς ἀναχωρήσεώς των μέσα διὰ νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς των θυσίαν! — Πῶς κατήντησες δυστυχισμένη Ἑλλάς! Πῶς κατήντησαν τὰ τέκνα σου, τρισαθλία πατρίς! — οἱ ἀνώτεροι ὄπλαρχηγοὶ Κρήτες κατέβαλον καὶ τὸ τελευταῖον νόμισμά των, ἐπώλησαν καὶ αὐτὰ τὰ ἱμάτιά των καὶ οἱ ἐπὶ φιλῶ ὀνόματι ἀρχηγοὶ τῆς λεγομένης ἐλευθέρως Ἑλλάδος Ἕλληνας ἀδυνατοῦν ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν μέσων νὰ κάμουν βῆμα... Οἱ δὲ τοκογλύφοι, οἱ δὲ Βάνδαλοι ξένοι! Οἱ κατὰ θεῖαν παραχώρησιν σφετεριζόμενοι καὶ τὴν γῆν καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἀναιδεῖς τυχοδιῶκται οἱ τοσοῦτους χρόνους καταρροφούντες τὰ αἵματα τῶν Ἑλλήνων, οἱ βδελυκτοὶ καφροπέλαι τῆς Ὀδύσσει καὶ ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν πόλεων, οἱ Κουροκορημονοῦντες καὶ Δεσπιοδοξναρχοῦντες ἐπὶ καθεδρῶν καὶ ἐν ταῖς ἐφημερίσι φαναριωτίσκοι καὶ ἄλλοι — ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ κινδύνου τῆς πατρίδος μακρὰν καθήμενοι, καὶ τὴν πατρίδα προδίδοντες, καὶ αἰσχροκερδοῦντες ἦλθον ἤδη καὶ καταμαίνουσι καὶ καταλυστεύουσι τὴν ἱεράν καὶ ἀτυχῆ τῶν θεῶν ταύτην γῆν! — Ὅλοι ἀναισθητοῦντες καὶ ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος, ἀναμένουσι μόνον πότε νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ ἡ Κρήτη διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν ὡς ἄρπυες καὶ ἐκεῖ... Ξένοι! Ξένοι! (α) ἕως πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ πανήγυρίς σας! Ἄλλοτε, πρὸ ὀλίγου, οἱ φιλόανθρωποι λαοὶ τῆς Εὐρώπης

(α) Ξένοι ἐννοοῦνται ὅχι οἱ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τ' ὄνομα μὴ Ἕλληνας, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ κατὰ τὰ αἰσθήματα ξένοι καὶ ἐπίβουλοι τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνας.

ἤκουον τὸν κίνδυνον τοῦ Μεσολογγίου, ἤκουον τὰς νίκας τοῦ Καραϊσκού καὶ τοῦ Νικηταρά! (α) ἤκουον τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ εὐαίσθητοι λαοὶ ἔτρεχον μὲ ὀρθωμένας τρίχας καὶ συνεισέφερον ἀφειδῶς, οἱ ἄνδρες τὰ χρήματά των, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια, τὰ νυμφικὰ των κοσμήματα, καὶ ἕκαστος πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἑνὸς ἔθνους μακρονοῦ καὶ ξένου: τῆς Ἑλλάδος: καὶ ἡμεῖς Ἕλληνας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας χάσκομεν κ' ἀναισθητοῦμεν!!

Ὡ ἀδελφὸν γένος ἑλληνικόν! καὶ ὅσοι εἰς Χριστὸν πιστεύομεν, καὶ Ρῶσσοι, καὶ Ἄγγλοι, καὶ Γάλλοι, καὶ Γερμανοὶ οἱ πρὸς βορρᾶν, καὶ δυσμὰς, καὶ ἀνατολὰς κατεκμημένοι, ὁμοθυμαδὸν τοὺς Κρήτας ἄς βοηθήσωμεν πρᾶσιλόνοτες τὰ ὠτά μας εἰς τοὺς φθόγγους τῆς ἐλευθερίας — ἐδῶ κόπτονται ζωαὶ ἀνθρώπων. Γένος ὀλόκληρον ἐπαναστατεῖ ὑπὲρ βωμοῦ καὶ ἐλευθερίας κατὰ τῆς ὁμοιότητος τυραννίας τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἐπαναστάσεώς του εἶναι « ἐλευθερία ἢ θάνατος. »

Ἐδῶ προετοιμάζεται, ὡς ἐναέριον τέρας, ὡς διανόημα καταχθόνιον, ὡς πῦρ ἠλεκτρικόν, ὡς ὄρνειον παμφάγον καὶ μελανόπτερον ἢ μαγιώδης τῆς σφαγῆς ῥομφαία, κατὰ τῶν δυσυχῶν Κρητῶν ὅσων αἱ χεῖρες εὐρίσκονται κεναὶ εἰσέτι ἀπὸ τὰ ὄπλα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς ἐφόδου!

Ἐδῶ δὲν δύναται τις νὰ προσβάλλῃ τὴν αὐστηρῶς διατηρουμένην οὐδετερότητα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου! οὔτε καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν αὐθαίρετον δέσμευσιν τοῦ νὰ ἐξέλθωσιν οἱ Ἕλληνας τοῦ δεσποτηρίου τῆς ταλαντευομένης πατρίδος

(α) Ὁ λόγος εἶναι περὶ ἀποθαμμένων. Ὁ δὲ Νικηταρᾶς ζῆ μὲν ἀλλ' ἡ Παυαροκρατία καὶ τὸ πατριαστικὸν πνεῦμα, τὸν ἐθυσίασαν ζῶντα καὶ τὸν κατέσπασαν ἔρμαιον τῆς αἰμοχαροῦς βασιουργίας: διὸ καὶ ἡμεῖς τὸν συγκαταλέγομεν μὲ τοὺς ἀποθαμμένους.

των εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοίγεται νέον στάδιον τιμῆς τε καὶ δόξης. — ἡ συμπάθεια τῶν λαῶν δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν καταδιώξιν μηδεμιᾶς ἐξουσίας, καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δύναται διὰ παντὸς εὐφήμου μέσου νὰ διομολογήσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιζομένου Κρητικοῦ λαοῦ συμπάθειάν του! Ἕλληνες τοῦ ἀγῶνος! πολυπαθεῖς οικοκυραῖοι, ἔμποροι, καθηγηταί, ἱεροκλήρικες, φιλότιμοι δικηγόροι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας τῆς πτωχῆς Ἑλλάδος τέκνα! Ἡ Κρήτη ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐλευθερίαν της, καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔχει ἀνάγκην τῆς γενναίας συνδρομῆς σας· δεῖξον, λαέ, ἑλληνικέ, ὅτι εἰς τὰς φλέβας σου κυκλοφορεῖ ἀείποτε ἑλληνικὸν αἷμα! δεῖξον, γενναῖε λαέ, ὅτι εἶσαι ἄξιος τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας σου! Κρήτες! εἰς τὴν γῆν εἰς τὴν ὁποίαν πολεμεῖτε σήμερον, ἐνθυμηθεῖτε ὅτι σεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν γῆν ἐπολεμεῖτε πρὸ 10 χρόνων. — Κρήτες μὴ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὴν μνήμην σας, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Λεωνίδου μετὰ τῶν τριακοσίων κατέθραυσε τὸν πολυἀριθμὸν τῶν Περσῶν στρατὸν ἐν Θερμοπύλαις, — κ' ἔστησε μνήμα ἀθανάτου δόξης, φέρον ἐπιγραφὴν ἐκεῖνο:

Ὁ Ξεῖν' ἀγγεῖλον Λακεδαιμονίαις, ὅτι τῆδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νεμίμοις·

Κρήτες ἰδέτε τὴν στιγμὴν ταύτην σειόμενον τὸν τάφον τοῦ θαυμαστοῦ Μίνως, καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς Ἰδης αἰώνια σκιαὶ τείνουσιν ἤδη πρὸς ὑμᾶς ἀρωγὸν χεῖρα! Κρήτες, ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἤδη θεατῆς τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος σας, ὅλος ὁ κόσμος ὑπὲρ ὑμῶν δεικνύει τὴν συμπάθειάν του! θαρρῆτε, Κρήτες, ἐλευθερία ἢ θάνατος ἐστάθη τὸ αἰώνιον σύνθημα τῶν Ἑλλήνων· θαρρῆτε,

Ὁ παῖδες Κρητῶν, ἴτε,
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας γυναικας, Θεῶν τε πατρῶων ἔδη,
Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών!

Τῶν ἐν τῇ Δακίᾳ ὁμογενῶν . . .

Τῆ 7 μαρτίου 1841, Βουκουρέστιον.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν 12 τῆς ἐφημερίδος σας, ἀνέγνωμεν, ἐπιστολὴν τινος τῶν ἐνταῦθα φίλων ἀπὸ 30 νοεμβρίου, δι' ἧς ἐξεικονίζονται τὰ ὅσα δεινοπαθῶς ὑποφέρομεν ἐνταῦθα πάντες οἱ ὁμογενεῖς μαστιγονόμενοι συνεχῶς καὶ ἐπιβουλευόμενοι ἀδιαλείπτως ἀπὸ τοὺς ἐνταῦθα ἑλληνικοὺς ὑπαλλήλους τ' ὄνομα, τῷ δὲ πράγματι ἐχθροὺς τῆς ἑλληνικῆς τε δόξης καὶ ἀξιοπρεπείας· ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐλυπηθήμεν ἰδόντες τοὺς ἄθλους τοῦ Κ. Σακελλαρίου καὶ τὰς ὁποίας μᾶς ἐπέφερον ἡ ἀλγεινὴ αὐτοῦ διάθεσις ὀλισθηρὰς κακώσεως ἢ ἀνιατρεύτους πληγὰς, θαυμάσαντες δὲ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον πλέκει ὁ καλὸς οὗτος ἀνταποκριτῆς στέφανον εἰς τινὰ τῶν ἐνταῦθα λεγομένων ἀρχόντων, ὡς ἰκανὸν δῆθεν νὰ καθέξῃ τὴν ἔδραν τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς προξενίας, ἀποροῦμεν πῶς σὺ Κ. Συντάκτα, ὅστις εἶδες καὶ ἐγνώρισες τὰ πράγματα ἐκ τοῦ σύγγγυς, δὲν ἐπέφερες τὰς προσηκούσας παρατηρήσεις, ἢ, μήπως ἐπέπρωτο νὰ ἐπιπέσωμεν ἀπὸ τὴν Σκύλλαν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν Χάριβδυν, καὶ τοῦτο ἐν σιωπῇ ὑμῶν; — ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἐμψυχώθημεν ἀναγνώσαντες παρὰ πόδας τὴν ἀνθηρὰν σας σημείωσιν, ἐν ἧ βεβαιούμεθα, ὅτι αὐτόθεν δὲν ἡμελήθη τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ γίνωσι γνώριμα εἰς τὴν κυβέρνησιν τὰ ὅσα ἀναξιοπαθοῦμεν οἱ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντες Ἑλληνες, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὴν πατρικὴν πρόνοιαν τῆς Β. κυβερνήσεως ἥτις ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐπιφέρει τὴν προσήκουσαν θεραπείαν, ὥστε τὸ νέον ἔτος θέλει εἶσθαι εἰς ἡμᾶς αἴσιον, εὐτυχές, καὶ θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν μας καὶ βασάνων. — Ποῦ λοιπὸν ἡ πατρικὴ πρόνοια τῆς Β. Κυβερνήσεως; ποῦ ἡ

όσωνοῦ διάσους τοῦ Βαρωνικοῦ ζυγοῦ ἐκ τοῦ τραχήλου μας; ποῦ οἱ κατ' ἀντίφρασιν αἰσίοι οἰωνοὶ τοὺς ὁποίους μᾶς ἐγγυᾶσθε διὰ τοῦ νέου ἔτους; — καὶ τρόντι τὸ νέον ἔτος αἰσίους οἰωνοὺς μᾶς ἔδειξεν ἀλλάξας τὴν σκηνὴν τῶν δεινῶν μας; ἀνανεῶσαν δηλ. τὰς φυλακίσεις καὶ τοὺς ὑβρισμοὺς, τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰ Βαρονικά ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Σκυθικά κάτεργα, τοὺς ἀσιατικούς φόρους, τὰς ἀπηνεῖς ποινὰς, τὰς ἀπόπειρας νέων ἔξοριῶν, καὶ τὸ χειρίστον πάντων τὰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν ἀντιδίκων τοῦ νὰ μᾶς ἀρπάξωσιν ἔγγραφα ἐξωφλητικά, χρεωστικά, ὑποχρεωτικά, ἐγγυητικά, συμβιβαστικά, ἐπαινετικά, συγχωρητικά καὶ τόσα ἄλλα τῶν ὁποίων τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ποῖον οὐδ' ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα οὐδ' ὁ ἐπιτίμιος Σακελλάριος.

Τούτων οὖν ἕνεκα διαμαρτυρούμεθα μὲ πλεόν πασιφανέστερον τρόπον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ Βασιλέως καὶ ὄλου τοῦ κόσμου καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς, ἢ διαμαρτύρησίν μας αὕτη νὰ δημοσιευθῇ πρὸς γνῶσιν οὔτινος ἀνήκει. Διαμαρτυρούμεθα εἰς τὰς ἱερὰς σκιάς τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος καὶ παντὸς ἄλλου ἔθνους ἐνδόξως πεσόντων. Διαμαρτυρούμεθα εἰς τὰς ἡρωϊκὰς παλαιστράς τῆς ἑλληνοτρόφου Δακίας αἵτινες ἐγνώρισαν τὴν εὐψυγον ἐκείνων τῶν πολεμιστῶν πτώσιν καὶ εἰς πολλὰ ἀποδεχόμεναι τὰς ὀρμὰς βαρέως ἀναριθμητοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέποντες τὴν διὰ τῆς νίκης σωτηριάν ἀδύνατον, κάλλιον ἐπροτίμησαν νὰ λάβωσι καὶ νὰ δώσωσι θάνατον, παρὰ νὰ ζήσωσι διὰ τῆς φυγῆς καὶ αἰχμαλωσίας. — Διαμαρτυρούμεθα λέγω, ἐναντίον πάσης παρανομίας, καὶ κηρύττομεν τὰ προῶρηθέντα ἔγγραφα, νόθα, πλαστὰ, ψευδῆ, τούτέσιν ἄκυρα, ὡς γενόμενα κατ' αὐθαίρετον θέλησιν ἢ ὑπαγόρευσιν τοῦ ἐνταῦθα καλοῦ μας Προξενείου. . . . (Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί.)

Σημείωσις. Προσθίκει τρόντι τιμὴ καὶ ἔπαινος μέγας τῷ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Σακελλάριῳ Βαροπροξένῳ τῆς Ἑλλάδος, τῷ ἀνήκει στέφανος καὶ ἡ τῆς Βασιλικῆς κυβερνήσεως δικαία εὐγνωμοσύνη!

Ἄλλ' ἄρα γέ δὲν ἔχουμεν δίκαιον νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Β. κυβέρνησιν ἢ τὸν Κ. Πάικον ἂν ὑπῆρξαν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου ἢ εἰς τὸν μεσαιῶνα αὐτὸν τοιοῦτου εἶδους αἰματηρὰ αὐθαρεσίαι, τοιαῦτα θεοστυγῆ ἀδικήματα; ἀλλὰ τί πρέπει νὰ υποθέσωμεν ἐνταῦθα; νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἡ Β. κυβέρνησις δὲν ἔλαβε γνῶσιν περὶ τούτων ἀπάντων; νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὴν ληθηργίαν ὥστε δὲν αἰσθάνεται ὅτι ἡ μακροθυμία τῶν αὐτῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ ἴηται αἰωνία; Ἄλλὰ τί πρὸς τοῦτο; μήπως ἂν οἱ αὐτοὶ Ἕλληνες ἀπορρίψωσι τὴν ἑλληνικὴν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν Βαρὸνικὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Σακελλάριου καὶ ἀποχωρισθῶσι διὰ μᾶς ἀπὸ τοὺς ἐμογενεῖς τῶν θὰ κατηγορηθῇ ἢ ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ὡς ἀναξία τοῦ ἔποιοι φέρεται ὀνόματος; μήπως ἔχει κοντράκτον μὲ τὸν Κ. Σακελλάριον, ὡς οὗτος διαφηνεῖ αὐτόν, καὶ τοῦτο δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν μὲ τὸν πλεόν ποσιφανέστερον τρόπον, ὅτι ὁ Κ. Σακελλάριος ἔλαβεν ἐπὶ ζωῆς του τὸ αὐτόν προξενεῖον ὄχι λόγῳ ἐκδουλεύσεως πρὸς τὴν πατρίδα ἢ ἰκανότητος, ἀλλὰ χάριν τῆς ὁποίας ἐπρόσφερον ὁ ἀείμνηστος αὐτοῦ ἀδελφὸς βιβλιοθήκης εἰς τὸ Πανελλήνιον; νὰ υποθέσωμεν λέγω ὅτι ἡ κυβέρνησις ἔφθασεν εἰς τὴν χαμηρτίαν διὰ νὰ πωλῇ τὰ ὑπουργήματα εἰς ἀνθρώπους ἀμαθεῖς, ἀνόητους καὶ κλεφτοχρεωκόπους; ἀπαγε! ἢ νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὁ Σακελλάριος ψεύδεται εἰς τὴν διὰ ζωῆς ταύτην ὁμολογίαν του. Ἄς μᾶς εἰπῇ ὁ Κ. Νερουλὸς καὶ οἱ κατὰ καιρὸν μεταγενέστεροι αὐτοῦ ὑπουργοί. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ὑψηλόν, τὴν λύσιν του δὲν ἀναδεχόμεθα ἡμεῖς οἵτινες ἀπὸ αἰσθημα πατριωτισμοῦ ὀρμηθέντες κατεμψύσαμεν εἰς τὴν Β. κυβέρνησιν τὰς τρομερὰς καταχρήσεις καὶ φρικώδεις παρανομίας τοῦ Κ. Σακελλάριου, ὅστις ἀντὶ ἀμοιβῆς μᾶς ἐκαταδίκασεν ἀνευ τινὸς γραπτῶ νόμου, ἢ φυσικοῦ δικαιώματος εἰς δωδεκακισχιλίων δαχμῶν ἐγγύησιν πρὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους, ἀπιστοῦντος δῆθεν τοῦ Κ. Ζωγράφου ὡς πρὸς τὰς παρανομίας καὶ τὰς ἄλλας θεοστυγεῖς πράξεις τοῦ Σακελλάριου. Ἄς μάθῃ τώρα ἡ Β. κυβέρνησις καὶ ἄς βεβαιωθῇ πληρέστατα περὶ τῆς αὐθαίρετου διαγωγῆς τῶν ὑπαλλήλων της. Ἄς μάθῃ προσέτι ὅτι δὲν μᾶς ὑποχρέωσε ἡ βία της καὶ ἡ πίσυρος θέλησίς της τοῦ νὰ καταθέσωμεν τοιαύτην ἐγγύησιν, ἀλλὰ μᾶς ὑποχρέωσεν ἡ φιλοτιμία μας, διότι, ἂν εἰς περίστασιν, ἠθέλαμεν ἀποποιηθῇ τὴν αἴτησιν ταύτην, τότε οἱ Σωμάκιδες, οἱ Φωτῆλαι, οἱ Σαμάραι, καὶ τινὰ ἄλλα μισθωτὰ ὄργανα τοῦ Κ. Σακελλάριου, ἠθέλαν μᾶς κηρύξει ὡς συκοφάντας; καὶ τότε ὁ ἱερὸς Πέπλος τῆς Θέμιδος, ἠθέλε συντριφθῇ εἰς τοὺς σκοπέλους τῆς παρανομίας. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ βασιλικὴ κυβέρνησις κακομεταχειρίσθη τὴν φιλοτιμίαν μας; πέμψασα

ἐντὶ ἐναρέτου ἐπιτροπῆς ὡς εἶχε ὑποχρεθῆ, ἄνδρα μ' ὄλις ἐλευθερωθέντα τῆς πολυχρονίου καταδίκης του, ἔνεκα τῶν ἀθεμιτωτέρων καταχρήσεών του, διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος! ἐπεμψε λέγω, τὸν Κ. Βοϊνέσκον ὅστις ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴν καταχρασθῆ τὴν φιλοτιμίαν μας καὶ τὴν παρὰ τῆς κυβερνήσεως δοθεῖσαν αὐτῷ ἐμπιστοσύνην.

Ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἄς κρίνῃ πᾶς τις, περὶ τῆς δικαιοσύνης τῆς κυβερνήσεώς μας καὶ ἄς μὴν ἐλπίζῃ ἀλήθειαν μῆτε ἀπὸ τὸν μισθωτὸν Ταχυδρόμον ὅστις ἤρπασε τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους,

Ἐγὼ γε διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον.

Δούλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως,

οὔτε ἀπὸ τὸν Νάννον καὶ κλεψιλόγον ἘΡΑΝΙΣΤῆ, ὅστις διὰ νὰ σκαπάσῃ τὴν τοιαύτην του ἐντροπὴν καταβρέχει μὲ ξένους ἰδρώτας τὸ πρόσωπόν του ἐκκενώων ἀσκοθωμένους τὰ μαγειρεύματα τῶν ἄλλων, κ' ἐντεῦθεν ἐφαρμόζεται τὸ τοῦ Κομφεδοῦ.

Μᾶζαν μεραχότος ἐν πύλῳ Λακωνικῆν,

Πανουργότατέ πως περιδραμῶν, ὑφαρπάσας,

Αὐτὸς παρέθηκε τὴν ἐπ' ἐμοῦ μεραμμένην.

μῆτε ἀπὸ τὴν ταχύστροφον Φήμη·

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κᾶν μυχῶ δείκνυσι γῆς.

Ο Τ Ο Ξ Ο Τ Η Σ.

Ἡ κοινὴ Μήτηρ πάντων, ἡ φύσις διήρесе τοὺς ἀνθρώπους εἰς διαφόρους κλάσεις, καὶ τοὺς μὲν φύσει διεστραμμένους τὴν ψυχὴν κατεκάλυψε ὡς ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἔργων, δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ κατακαλύψῃ τῶν φύσει μοχθηρῶν ἀνθρώπων τὴν κибδηλότητα διὰ μόνης τῆς μορφῆς ἢ τῆς ὄψεως, κ' ἐντεῦθεν ἀψευδῶς λέγει ὁ Εὐριπίδης.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ἐς κίβδηλος ἦ,

Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὦ πασας σαφῆ.

Ἄνδρῶν δ' ὅτω χρῆ τὸν κακὸν διειδέναί,

Οὐδεὶς χρακτῆρ ἐμπέφυκε σώματι!

Περὶ τούτου δυνάμεθα νὰ συνομολογήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι εἶδαμεν κ' ἐγνωρίσαμεν, οὐχὶ ἐν ἀρχαῖς, ἀλλ' ἐν διαστή-

ματι χρόνου, πολλοὺς τοιοῦτους λυμεῶνας, ἀλλ' ἐν μόνον ἐθαυμάσαμεν ἰδόντες λυσσῶντα καὶ σφαιδάζοντα, τὸν συντάκτην τοῦ Τοξότου, ὅστις διὰ τὴν ἀστασίαν του, διὰ τὴν ποταπότητά του καὶ διὰ τὰς ὁποίας διέχυσαν τὰ χεῖλη του ῥυπαρὰς καὶ δυσώδεις ὕβρεις τε καὶ συκοφαντίας κατ' ἀνδρῶν εὐυπολήπτων, καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου του κατέστη τὸ ἐξουθένωμα τῆς κοινωνίας καὶ ὁ περίγελος τῶν ἀνθρώπων· ὦ ποία χαμέρπεια ῥυπαρά! ποία ἀχαριστία ἀσυνείδητος! ποία κибδηλότης χαρακτῆρος ἀνομοιότυπος!

Ἀλλὰ πάντες ἐνόμιζαν ὅτι τὰ παθήματα εἰς τὸν δυσώθυμον τοῦτον, διὰ νὰ νὰ μὴν εἴπωμεν τρισάθλιον στιχουργόν· τῷ ἔγιναν μαθήματα, « εἰς ἀσυνέτου καρδίαν θεὸς οὐκ εἰσελεύσεται. » Ἐνομιζαμεν λέγω ὅτι ἡ καταδίκη του τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσαν ῥυπαραὶ ὕβρεις στιγματιζόμεναι εἰς μόνον τὸν ἀναίτητον χαρακτῆρά του, οἱ ραβδισμοὶ εἰς τὴν ῥάχην του περὶ τὸ θέατρον καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἡ γενναία στηλίτευσις τῆς Σάλπιγγος, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἔρριψε ἡ κибδηλότης τοῦ χαρακτῆρός του ἡ διαγωγή του ἐλλεινὴν ἀθλιότητα, φερόμενον νυχθημερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν τοῖς καφενείοις καὶ καπηλείοις καταξεσχισμένον καὶ ῥυπαρὸν, βακχόστεπτον ἢ βακχόπτυστον θέαμα ἐλλεινὸν, σφυριττόμενον παρὰ τῶν παιδαρίων καὶ παρὰ πάσης τῆς συνοδευούσης αὐτὸν αἰσχρᾶς συμμορίας· ἐνομιζαμεν λέγω, ὅτι μετέβαλλε τρόπον, ἀλλὰ » φύσιν πορηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. »

Φαίνεται ἐκ νέου ὁ δυσώνυμος οὗτος στιχουργὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς περὶ τριμμη καταγέλαστον, σημειωμένος ἢ στιγματισμένος ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον καὶ μάρτιον, ἀλλὰ χαλκευμένος πρὸ 5 ἢ 10 ἡμερῶν ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ θεοῦ τυπογράφου Κ. Χρήστου Ἀθανασίου. — ὦ ποίαν τιμὴν δὲν κάμνουσι τὰ τοιαῦτα καὶ εἰς τοὺς ἐξόχους τούτους τυπο-

γράφου· ἀγκαλιὰ ἢ τοιαύτη διαγωγὴ τῶν τυπογράφων
μας δίδει νὰ καταλάβωμεν ποῦ ἐχαλκεύθησαν οἱ Σάτυρες
τῆς Ρίττας.—ἐμφαίνεται λέγω, ὡς ὑποκριτὴς βδελυρὸς, ὡς
κάθαρμα ἀηδέστατον, συσσωρεύων κακολογίας μανιακὰς καὶ
ψεύδη χυδαία, ἢ ἀναμασσᾶ· καὶ λείπει ὅσα πρῶτην ἐξέμε-
σεν ἐπιδεικτικὰ μαγειρεύματα εἰς τὸν στόμαχόν του, ἐδῶ
ὁ ναυνοφυῆς αὐτοῦ συντάκτης προσποιούμενος τὸν σφόδρα
πατριώτην, ὀγκᾶται ὡς ὄνος, κ' ἀπολακτίζει καὶ συντρίβει
τὸ ρυπαρὸν ἢ βδελυκτὸν αὐτοῦ τόξον ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς
καθιδρύσεώς του, ἀληθῶς δὲ, ἐπὶ τῆς συμφορᾶς του ἢ ἐπὶ
τοῦ ἐρειπίου τοῦ σαθροῦ του ἐγκεφάλου·

Δεῖλαιε τοῦ νοῦ καὶ τῆς συμφορᾶς ἴσον,
ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγῶναι ποτ' ἄν.

Ἐκεῖ ὡς ὄρνεον αἰμοχαρὲς κράζει μὲ φωνὰς κυκλωπέιους
περὶ τῆς λύσεως τῆς κοινωνίας, «ἐκ στόματος κοράκου ἐξε-
λεύσεται ΚΡΑ,» ἄλλου ὡς Σκύλλος γαυγίζει κ' ὠρύεται, ἢ ὡς
αἴλουρος ἀνάπτων τὰ βλέμματα ἄγρια μιουλίξει καὶ χει-
ροστροφᾶ κ' ἐπαπειλεῖ ὅτι θέλει ζωγρανίσει αὐτοὺς, παρὰ
τῶν ὁποίων δοκιμάσας ἄλλο τε, ἐμέτρησεν ἢ βράχη του παρὰ
μίαν δις ὀγδοήκοντα, καὶ τοῦτο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ!—
Ἀλλὰ πῶς νὰ ἴδωσι ταῦτα τεθολωμένοι ὀφθαλμοὶ παλα-
μναίας κεφαλῆς! κεφαλῆς ἀτίμου, ἀσελγοῦς, φαυλοβίου
κ' αἰσχροῦ αἰσχροτέρας, διὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἐβρίψεν ἢ
διαφθορὰ διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἢ αἰσχροκέρδεια ἢ ἄλλη πα-
ρομοία δόξα εἰς μαστροπικὴν θέσιν, μαστροπεύσας τὴν
ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. . . κεφαλῆς ἣτις ἐξῆλθεν ἀπὸ κεφα-
λῆν οὐχὶ Ἑλληνας ἀλλὰ προδότου τῆς πίστεως καὶ πατρί-
δος! (α) κεφαλῆς ἣτις προετοιμάζει (ἂν δυνήθῃ) νέαν τῆς

(α) Διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τῆς ἠθικῆς
νὰ ἐκθέσωμεν, ὁ Κ. Γ. Ὀρφανίδης εἶχεν ἀποβάλλει τὴν σύζυγόν του ὁμοῦ καὶ

πατρίδος προδοσίαν «τοῦ πατρὸς ἐστὶ τὸ παιδίον· λέγει
ἢ παρομοία.»

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλωμεν· ἄλλου ὡς μισθω-
τὸς θεατρίνος, ὠρύεται ὡς Λύκος· κλαίει, γελά, τραγω-
δεῖ, ψάλλει, στιχουργεῖ, χορεύει μὲ μηροὺς πιθήκου, μὲ
ὤμους καταγκλιώζου, μὲ ὀφθαλμοὺς σεσημειωμένους, «φεύγε-
τε τοὺς σημειωμένους ἵνα μὴ σημειωθῆτε» καὶ μὲ σια-
γόνα ὀξύρρυγχον, θέαμα ἐλεινὸν καὶ γέλασμα ἔκτοπον ἐνώ-
πιον τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, βάρκχος ἔκνευρος, φαῦνος ἀκρι-
δόπληκτος, Τίτυρος πελεκοφόρος! ὄλος κακοῦθεια! ὄλος πο-
ταπότης! ὄλος ἀπελπησία (καὶ πρέπει νὰ ἦναι τοιοῦτος)
ὄλος ἀθλιότης! ὄλος σκιά! ὄλος οὐδέν! ὄλος στάκτη καὶ
πίτυρα!

Καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Τοξότου ὡς ἄλλος Ἑβραῖος Ἱερεμίας
ἀποτείνεται εἰς τὸ κοινὸν ἀπελπιζόμενος περὶ τῆς διορθώσεως
τῶν δημοσίων πραγμάτων, θρηνῶν τὴν λύσιν τῆς κοινωνίας,
προερχομένης ἐκ τῆς καταδίκης του, καὶ τοῦτο ὄχι δι' ἄλ-
λο τέλος εἰμὴ διὰ νὰ ἐκσφενδονίσῃ ὕβρεις καὶ χλευασμοὺς
κατὰ τῶν δικαστῶν, ἀποκαλῶν αὐτοὺς δημίους καί! . . .
τῶν ὁποίων ἔχων αὐτὸς, ἐκ πολλοῦ ἀγλειδῶνα ὀφθαλμὸν
ζητεῖ μετὰ τσοαύτης λύσεως νὰ προσφέρωσιν ἄλλοι τραγικὰ
σφάγια εἰς τὴν δυσμενῆ καὶ παλαμναίαν αὐτοῦ ψυχὴν!—
Ἐπίτηδες ἀποδιδοὺς εἰς πάντας διαφθοράν, δὲν ἀφῆκεν
οὐδεμίαν ἀρχὴν εἴτε πολιτικὴν, εἴτε ἐκκλησιαστικὴν ἀνύ-
βριστον, ἀλλὰ μὲ Κυκλώπου ψυχὴν,

Σὺν τε δύο μάψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε.

τὸν υἱὸν του Θ. Ὀρφανίδην· «ὁ ἐνοῶν ἐνοεῖτο» ὁ ἴδιος αὐτὸς ἐκατηγορήθη
περὶ τὰ 25 ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ἢ δὲ δίκη αὐτῆ μένει εἰσέτι ἐκκρεμής·
ἰδοὺ ποίου υἱὸς εἶναι ὁ ναυνοστικουργὸς Θ. Ὀρφανίδης· καὶ ἰδοὺ ποίας ἀξιώ-
σεις ἔχει εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν εἰς τὴν πατρίδα του, διότι
πατὴρ του εἶναι ἢ Ἄσια.

Ἐκφραλίζων ἅπαντας τοὺς πολίτας καὶ δημοσίους ὑπαλλήλους ὡς λυμεῶνας τοῦ κοινοῦ, ἐπίτηδες γράφων καὶ διανοοῦμενος οὐχὶ διὰ τὴν ὠφελήσῃ ἀλλὰ διὰ τὴν βλάβῃ τὴν πολύστονον ταύτην κοινωνίαν· διατί; διότι ἔνεκα τῆς αἰσχρᾶς καὶ διεστραμμένης διαγωγῆς του τὸν ἀπέβαλεν ἡ κυβέρνησις τῆς Γραμματείας τῶν Ἐσωτερικῶν· καὶ τοῦτο πρώτη ἀπόδειξις τῆς διαγωγῆς του! διατί τὸν καθυστέρησε τὴν ὁποίαν τῷ ἔδιδε ἕκτοτε ἐλεημοσύνην δραχμὰς 30, διὰ τὴν μαθητεύῃ ἐν Ναυπλίῳ· — δευτέρα ἀπόδειξις τῆς διαγωγῆς του! διατί κατεδικάσθη ὡς ὑβριστῆς καταχθόνιος παρὰ τῆς δικαιοσύνης τῶν νόμων. — Τρίτη ἀπόδειξις τῆς διαγωγῆς του!

Ὁ ἴδιος οὗτος ὕψερρον ἀπὸ τόσας λοιδορίας ὅπου καθάπτει καὶ καθ' ἡμῶν ἀναιτίως ἰκανὰς τὴν στέψωσι τὸ μέτωπόν του, τὰς ὁποίας δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἀνάγκην ν' ἀποκρούσωμεν, διότι—

Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἂν λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

Καὶ διότι ὑπάρχει ἀρχαῖον ἀξίωμα ὅτι « παρὰ μὲν ἄνδρὸς καλοῦ κάγαθοῦ, κὰν πάνυ κακῶς κὰν ἀπλῶς ῥηθῆ λόγος, χρήσιμα τὰ λεγόμενα τοῖς ἀκούουσι· παρὰ δὲ ἀνθρώπου βδελυροῦ, . . . οὐδ' ἂν εὖ πάνυ λεχθῆ, » συνοῖσι τοῖς ἀκούουσι. »

Κοντὰ λέγω μὲ τὰς λοιδορίας του ταύτας μᾶς χαρίζει ἐκ νέου τὸ μοθηρὸν τοῦτο ἀνδράποδον καὶ τὴν ἀμάθειαν « εἶπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαι. »

Ἀλλὰ καὶ ἤδη δὲν ἠθέλαμεν ἀποκρούσει ἂν δὲν ἐβλέπαμεν τὴν καταστροφὴν τοῦ ὄλου, καὶ οὐχὶ τοῦ μέρους,

Αἰσχρὸν σιωπᾶν, βερβάρους δ' ἔξιν λέγειν.

Ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι συναισθανόμεθα λύπην ἐνδόμυχον, διότι ὁ φθόνος καὶ ἡ μοθηρία τοῦ ὑβριστοῦ μᾶς κα-

τέσπασε εἰς ἀγῶνα ἀηδέστατον παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλπίζεται κάμμία ἠθικὴ μεταβολὴ εἰς αὐτόν· — διὸ καὶ ὀρθῶς ἐρρέθη κάκεινο·

... Ἄνδρα δὲ φαῦλον
Οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψῃ νάμασιν ἰκεναῖς.

Θαυμάζομεν δὲ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ ὁποῖαν ἠθικὴν τέρψιν εὐρίσκουν εἰς τὴν ἀηδίαν ἢ εἰς τὰς ἀποτόμους ὕβρεις καὶ λοιδορίας τοῦ τοξευτοῦ, καὶ ὅμως γλυκεία νομίζεται καὶ τῆς λοιδορίας ἡ μουσικὴ.

Ἰδίον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερον
Ἔστιν ἡ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν!

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Κ. Θ. Φαρμακίδου.

Λειτουργὸς τις τῆς φιλοσοφίας, κατανοήσας τὸ φθοροποιὸν τῆς ὑποκρίσεως ἀποτέλεσμα, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἵτινες ἔξωθεν φέρουσιν ἔνδυμα κληρικοῦ, ἔσωθεν δὲ ψυχὴν λυμεῶνος, εἶπεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι κληρικοὶ ἀπαρνοῦνται καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, ὅς' ἀντίκεινται εἰς τὰ ἔργα τῆς ἱερωσύνης των διότι ὁ δρόμος τῆς κακίας εἶναι εὐόλισθος, καὶ ὅσον εἶναι κατωφερῆς πλησιάζων πρὸς τὸ βάραθρον, τοσοῦτον ἀποβαίνει συντομώτερος καὶ ὀλισθηρότερος· πάνυ καλῶς τῇ ἀληθείᾳ ψυχὴν λυμεῶνος ἀποδοῦς εἰς ἐκεῖνους, ὅσοι ὑπὸ τὸν μανδῦαν τῆς ὑποκρίσεως, ἀπαρνούμενοι τὰ ἱερὰ καθήκοντά των, φωνάζουσι τὸ, προσέξατε εἰς τοὺς λόγους μας καὶ ὄχι εἰς τὰ ἔργα μας!

Τὸ ἀξίωμα τοῦτο, συνεμερίσθη κατὰ μέγα μέρος, διὰ τὴν μὴ εἶπωμεν καθ' ὀλοκληρίαν ὁ διαβόητος ἀρετῆς τε καὶ λόγου Θ. Φαρμακίδης, ὅστις ἐκθρονισθεὶς διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ ν' ἀναπτύξωμεν, τῆς

ὁποίας κατεῖχεν ὑψηλῆς ἑδρας, ὡς γραμματεὺς παρὰ τῆ ἱερᾷ Συνόδῳ, καὶ ὡς καθηγητῆς τῆς θεολογίας παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Ὁθωοκ! — Συνέγραψεν ἀπολογίαν ἐν ἣ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τ' ἀδικολόγητα, ἢ νὰ συρράψῃ τ' ἀσύρραπτα σφραδᾶζων μανιωδῶς, καθ' ὑποχρέωσιν πάντων καὶ τοῦτο, ἀγνοῶ, ποίου δικαιώματος τὸ, προσέξατε εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἔργα μου!

Ἐντεῦθεν περιουρίζονται κατηλικῶς οἱ παμφαέστεροι φωστῆρες τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἅπας ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερός κληρὸς περιουρίζεται ὡς δῆθεν ἀσεβῆς καὶ ὁ παρὰ πάντων ὁμολογούμενος εὐσεβέστατος ἱεροκῆρυξ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας Εὐσεβείος Πανᾶς, ὅστις οὐδένα ἠδίκησε ἢ περιύβρισε ποτὲ, οὐδένα νόμον κατεπάτησε, ἀλλὰ καὶ τὸ πολίτευμά του διετήρησε πάντοτε ὡς ἱερόν, καὶ τὰ ἱερὰ τῆς ὑπηρεσίας του χρέη ἐξετέλεσε πιστῶς· σὺ δὲ ὦ φιλοσοφικώτατε Ἄνερ! ποῖον σε ἔπος φύγεν ὀδόντων! — καταμαρτυροῦσι σου τῆς φωνῆς ταύτης οἱ λεξικογράφοι, οἵτινες διατρανοῦσι τὸν ὀρισμὸν τῆς λέξεως, (Ἀσεβείος ἢ ἀσεβῆς) μὲ ἰσχυρὰν καὶ κριτικωτάτην ἐπεξήγησιν, ἤγουν ἀθέμιτος, μισόθεος, θεομισης, ὀλίγορος θεῶν, γεωτεριστής περὶ τὸ θεῖον, ἐραγῆς, ἐξάγιστος, βέβηλος, θεοβλαβῆς, θεοσυγῆς! ὁποῖον σὲ ἔπος φύγεν ὀδόντων!

Ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, συμφέρει πολὺ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ συνειθίζειν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐνοχὴν ὡς μέρος καὶ αὐτὸ τῆς δικαιοσύνης, ὅπως δι' αὐτῆς μανθάνειν διακρίνωσι τοὺς οὕτως ἀνεκτικοὺς ἀπὸ τοὺς διώκτας, τοὺς ὄντως χριστιανοὺς ἀπὸ τοὺς ὑποκρινουμένους τὸν χριστιανισμόν, τοὺς ὄντως λογίους ἀπὸ τοὺς κακῶς ἀναθρεμμένους σοφιστάς, — συμφέρει λέγω διὰ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ

σπουδαῖος καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὅταν κρίνῃ τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ προσέχῃ ἵνα μὴ φανῇ μηδὲ σκιά πάθους εἰς τὴν κρίσιν του, ὅταν μάλιστα λαλῇ περὶ ἀνδρῶν πεπαιδευμένων, ὁμιλῇ διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀγυρτείας.

Θήξας δέκε φῶτ' ἀρετᾶ, ποτὶ πελώριον

ἦρμασε κλέος ἀνῆρ, Θεοῦ σὺν παλάμα.

Ἄλλ' ὁ διώκτης, ὁ σοφιστῆς, ὁ υποχονδριακὸς ὅταν λαλῇ περὶ ἄλλων παρεκτρεπόμενος τῆς ἀρχῆς ταύτης, φανερώνει τῆς ψυχῆς του τὴν πικρίαν, καὶ ὅταν γράφῃ βαπτίζει τὸν κάλαμόν του εἰς τὴν χολήν— ἐὰν ὁ περὶ τοῦ ὁποίου λαλῇ ἢ γράφῃ εἶναι ἀπὸ τοὺς διασημοὺς ἄνδρας οὐτ' ἀπὸ τὴν διομολογουμένην αὐτοῦ διαγωγὴν, οὐτ' ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν λαὸν σέβας δυσωπεῖται, ἀλλὰ διψᾷ νὰ εὕρῃ τι σαθρόν, καὶ προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ μεταβάλλῃ τὸ ὑγιὲς εἰς σαθρόν διὰ νὰ τὸν κλονίσῃ· — ἀληθῶς δὲ, νὰ θεατρίσῃ ἑαυτόν.

Καί, ὅμως μικρὸν βλέμμα ρίπτων ὁ ἠθικὸς ἄνθρωπος εἰς τὴν τοῦ κυρίου Θεοκλήτου Φαρμακίδου ἀπολογίαν εὐρίσκει αὐτὴν καταβαπτισμένην εἰς τὴν χολήν, φανερόνους τῆς ψυχῆς του τὴν πικρίαν, καὶ ζητοῦσαν ἐν τῷ σκότει θύματα τῆς ἀγενοῦς του διαθέσεως. — Δὲν παραξενεύομεθα ὅμως παντάπασι, διότι ὁ καλὸς οὗτος κληρικὸς ἐζήτησε νὰ δικαιολογήσῃ τ' ἀδικαιολόγητα διὰ τῆς λεγομένης ἀπολογίας του! διότι κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην παροιμίαν, « οὐδεὶς πώποτε τῶν ἀδίκων ὁμολόγησεν ἃ τετόλμηκε, » κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας καὶ ὁ Ἀββὰ Καραϊβὰκ ἀπηλογήθη διὰ τὴν τραγικὴν αἱματοχυσίαν τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, — καὶ ὁ Θεοστυγῆς Σεμπουλιβήδιος συνέγραψεν ὀλόκληρον βιβλίον, ὀγκωδέστερον ἴσως τῆς ἀπολογίας τοῦ Θ. Φαρμακίδου, δικαιολογῶν τὰς ἀπηνείας τῶν Ἰσπανῶν

κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν, — διατεινόμενος, ὅτι διὰ τὰ τοὺς καθυποβάλλον εὐκολώτερον ὑπὸ τὴν καθολικὴν πίστιν, ἢ το συγχωρημένον τὰ τοὺς βιάσων παντοιοτρόπως, τὰ τοὺς βάλλον εἰς τὰ δεσμὰ — καὶ πρὸς τοῦτοις τὰ τοὺς ἴγδάρουν πρὸς βασανισμὸν αὐτῶν καὶ φοικὴν τῆς ἀνθρωπότητος· ἀλλὰ τὸ μιὰρὸν καὶ ἀσεβέστατον τοῦτο Σύγγραμμα ἀπηγόρευσε τοῦ τὰ δημοσιεῦθῃ ἢ ἰσπανικὴ ἐξουσία· — ἡ δὲ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ ἑλλήν. κράτους, παρὰ προσδοκίαν τοῦ κοινοῦ, διὰ τὰ μὴν εἴπωμεν κατὰ παραβλεψιν τῶν χρεῶν τῆς, ἐσυγχώρησε τὴν δημοσίευσιν τῆς τοῦ Κ. Φαρμακίδου βιογραφίας· δι' ἧς λαμβάνει καὶ αὐτὴ τὸν στέφανόν τῆς· — Καὶ ὁμως θεωροῦμεν ὡς εὐτύχημα τὴν δημοσίευσιν ταύτης, διότι δι' αὐτῆς ἔλαβαν νύξιν οἱ ἐκτὸς τοῦ κράτους ὁμογενεῖς καὶ μάλιστα οἱ κατὰ τὴν Δακίαν καὶ Γερμανίαν ζῶντες τὰ μᾶς πληροφορήσων περὶ τῆς διαγωγῆς του· ὡς ἀτυχίαν δὲ ἐκείνου, ὅστις καὶ τοι πολυμαθὴς καὶ φιλόλογος σπάνιος, ἀπέτυχε καὶ ὡς πρὸς τὸ ἱστορικόν, διὰ τὰ μὴν εἴπωμεν βιογραφικὸν μέρος του! διότι εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐκ μετριότητος, παραλείψας τὰς οὐσιωδεςέρας πράξεις του, ἐπρόσθεσε ὅσα ἦτον ἰκανὰ τὰ πείσων μόνον τοὺς μωρούς· τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων ὑπηρεσίαν ποιούντες αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κοινοῦ σπεύδομεν τὰ διωρθώσωμεν· ὅθεν διὰ τὰ μὴν εὖρη λαβὴν ἢ αἰσχροῦ συκοφαντία κ' ἐξεμέσῃ κατ' ἄλλων ὑποκειμένων τὸ πανώλεθρον φαρμάκιόν τῆς κινουσα τὰ ὁσφραντικὰ νεῦρα τῶν συκοφαντῶν πρὸς τὸ,

ὤς, ὤς, ὤς, ὤς, ὤς, ὤς, ὤς, ὤς, ὤς,

λέγομεν, ὅτι οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἠναγκάσθημεν τὰ κάμωμεν τὰς μικρὰς εἴτ' ὀλίγας ταύτας παρατηρήσεις

ὡς πρὸς τὸν Κ. Φαρμακίδην, προέρχονται ἀπὸ τὰ ἐνδοτέρα τῆς συνειδήσεώς μας, πρὸς διωρθώσιν αὐτοῦ καὶ ἐξάλειψιν τοῦ Γεν. σκανδάλου ἀπὸ τὴν κοινωνίαν.

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, ὁ Κ. Φ. ἀπέτυχε καὶ ὡς πρὸς τὸ λεκτικόν, διὰ τὰ μὴν εἴπωμεν ῥητορικόν, ὅστις φαίνεται ὅτ' εἶναι παντάπασι ἀμοιρος τοῦ οὐρανίου τούτου χαρίσματος καὶ μάλιστα καταντᾶ γελοιωδέστερος διὰ τὰ ὁποῖα φέρει ἡ βιογραφία του ἀηδῆ καὶ φρικώδη ἐνθυμήματα, ἀφυῶς προσηρμοσμένα, ἢτοι καὶ βαττολογίας, βωμολογίας, περιττότητας, ἐκκυκλήσεις τετριμμένων ἢ παρακεκομμένων ἐπαναλήψεων — καὶ τὰ τε ἄλλα κακῆς συνθέσεως παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἡδυνάμεθα τὰ φέρωμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς διὰ τὰ δικάσῃ τὸ κοινὸν ἂν εἴχαμεν καιρὸν περιττὸν ὡς ὁ Κ. Φαρμακίδης, ἢ ἂν μᾶς ἐσυχώρη τὸ στενὸν τοῦ τύπου. — Ἄλλ' ἐπειδὴ μίτε καιρὸν ἔχομεν, οὔτε τότε τολμηροὶ εἴμεθα τὰ ζητήσωμεν τὴν διωρθώσιν ἀνθρώπων οἵτινες προτιμοῦντες τὰ τοῦ σκότους ἔργα, καὶ πάθη, καὶ φρονήματα, ζῶσι καθὼς φρονοῦσι καὶ ἀποθνήσκουσι καθὼς ζῶσιν.

Ὀγγη ἐπ' ὄγγη γηράσκει, σὺκον δ' ἐπὶ σὺκῳ.

μὴτ' ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀναιρέσωμεν ὅτι ἡ περίστασις τοῦ ὅτι ἔγινε πρεσβύτερος ὁ Κ. Φαρμακίδης ἐν Βουκουρεστίῳ τὴν 30 αὐγούστου 1811 εἶναι ἄγνωστος εἰς πάντας τοὺς αὐτόθι ὁμογενεῖς κληρικούς τε καὶ λαϊκούς· τοῦτο ἂς μὲνη ὡς ζήτημα ἀδιάλυτον παρ' ἡμῶν· ἀπόκειται δὲ εἰς ἐκείνον τὰ ἰκανοποιήσῃ τὸν χαρακτῆρά του, δημοσιεύων τὰ ἔγγραφα τῆς χειροτονίας του, ἢ μὴ δημοσιεύσιν τῶν ὁποίων ἐν τῇ βιογραφίᾳ του ἐπιβεβαίωσιν τὰς πληροφορίας τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ ὁμογενῶν καταβαρύνουσα καὶ τὴν ἡμετέραν συνειδήσιν· — οὔτε ὅτι δὲν ἐπροσκήθη, ὡς λέγει ἐν τῇ βιογρα-

φία του σελ. 6: παρά του φιλογενοῦς Ἀγγλου Γουλφόρδου ὡς διδάσκαλος τῆς Θεολογίας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Ἰουνίου ἐπικρατείας· καὶ τοῦτο ἐπιμαρτυρεῖ ἢ μὴ δημοσίευσαι τῶν προσκλήσεων ἐν τῇ βιογραφίᾳ του, οὔτε ὅτι ὁ Κ. Φαρμακίδης δὲν εἶναι ἐκ τῶν θερμουργῶν Ἑλλήνων, διότι ἢ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος ἐντιμος φυγὴ του (α) ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν κράτος περὶ τὰ 1822, οὐδ' ἀντιβαίνει εἰς τὸν ἐθνικὸν νόμον, οὐδὲ καταμαρτυρεῖ τὴν διαγωγὴν του.— καὶ βέβαια ἦτον ἀδύνατον εἰς ἄνδρα ὅστις, ἐν πάσει συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολιτευθεὶς τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας (β), νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν νόμον τῆς πατρίδος του, καὶ νὰ στιγματίσῃ τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς βυπαρωτέρας τῆς ἀτιμίας κηλίδας, ἐκτὸς ἂν λόγῳ ὑλικῷ κατευνάσῃ τοὺς ἠθικοὺς·

Ἐγὼ γε διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
προδότης γενέτημαι

ἰδοὺ ὁ νόμος — » *Καίρεις Ἑλληρ δὲν δύναται ῥ' ἀναχωρήσῃ ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας ἄνευ τακτικῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς κυβερνήσεως ἐπ' οὐδεμιᾷ περιστάσει* — ὁ δὲ παραβάτης τοῦ νόμου τούτου Ἄ-Τ-Ι-Μ-Ο-Σ ἔστω ἢτοι ἀπογυμνότεται ἰσοβίως τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου. » (γ) ὦ ποία τιμὴ δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς παραβάτας τοῦ νόμου τούτου! ὦ ποῖον στέφανον δὲν θέλει τοὺς ἐτοιμάσει ἢ ἱστορία! θέλει ἔλθει ἢ ἡμέρα, ἐν ἣ θέλου κατασχυνθῶσιν ἐνώπιον τῶν τιμίων πολιτῶν, ἐν ἣ θέλει τοὺς ὑψώσει ἢ πατρὶς μνημεῖον ἐκ λίθων μαύρων πρὸς αἰῶνιον

(α) Ὁ Κ. Φαρμακίδης ἐζήτησε νὰ δικαιολογηθῇ ἐν τῇ βιογραφίᾳ του, προφασίζόμενος ὅτι εἶχεν λάθει ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεώς του παρά τοῦ τότε Γραμματέως Κ. Σκανδαλίδου, τὸ ἐπιχειρήμα του εἶναι καταφανές διότι δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀδειαν.

(β) Ἴδε σύνθημα Ἀπολ. Φαρμ.

(γ) Ἴδε βιβλ. γενικ. ἐφημ. τῆς Ἑλλάδος ἀριθ. 97. σελ. 406.

αἴσχος καὶ ἀτιμοσύνη των! ἐν ἣ θέλει φωνάζει, *αἰρέτωσαν οἱ τοιοῦτοι! αἰρέτωσαν οἱ ἐπίβουλοι τῆς πατρίδος!!!*

Δὲν ἔχομεν σκοπὸν, λέγω, ν' ἀναιρέσωμεν κανένα τούτων,—οὔτε ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Κ. Φαρμακίδου δὲν ἔχει τὰ προσόντα τοῦ μάρτυρος, ὅτι ὁ Κ. Γουλφόρδος ἀπεκδυθεὶς τὸν θρησκευτικὸν του χιτῶνα, ἐνεδύθη τὸν ἡμέτερον,—καὶ διετηρεῖ τοῦτο μυστικῶς, ὅχι διότι ὁ Κ. Γουλφόρδος ἤθελεν ἐκπέσει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ χαρακτῆρος του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νοσημονεστέρου ἔθνους τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἤθελε θεωρεῖσθαι εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁμογενῶν του ὡς ἐν φάσμα ἐπαχθέστερον τῶν νυκτεροβίων ἐκείνων ὄρνέων τὰ ὅποια φοβούμενα τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, προτιμοῦν τὰ τοῦ σκότους ἔργα, ὡς καὶ οἱ Ταρτοῦφοι τὰς λάμπεις τῆς ἀληθείας! εἶν' ἀδύνατον Ἀγγλος φιλότιμος ὡς ὁ Γουλφόρδος νὰ ζῆ μυστηριωδῶς ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸν του· ὅθεν ὁ Κ. Φαρμακίδης ἐχρεώσεται κατὰ πρῶτιστον λόγον νὰ σεβασθῇ τὸ κοινόν, καὶ κατὰ δεύτερον τὸν εὐεργέτην του, τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἀντι νὰ στέψῃ μὲ μῦρα σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἀπέθεσεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐπαχθέστερον καὶ δυσκλεῆ τῆς ἀχαριστίας στέφανον! — ὅχι, δὲν ἔχομεν σκοπὸν μῆτε τὰ ἐκ τῆς ἀπολογίας του νὰ ἀναιρέσωμεν οὐδ' αὐτὸν νὰ προσβάλλωμεν, μηδὲ τὸν συμπανηγυρισμὸν του ἢ τὴν ἐξομοίωσίν του μετὰ τοῦ Εὐγενίου καὶ Θεοτόκου νὰ παραδεχθῶμεν,

Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πελεμίζῃ,
εἰ δ' εἴ τιμῃ ἡμῖν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

Ὅχι λέγω, διότι τὸ μὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελές, τὸ δὲ μωρὸν καὶ ἀνόητον, ἀλλὰ μάλιστα ὁμολογοῦμεν ὅτι ἢ ἀπολογία τοῦ Κ. Φαρμακίδου εἶναι πανδοχεῖον ἀρετῶν, εἶναι τὸ μαντεῖον τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, διότι καὶ τὰ παρόντα κανονίζει ἀκριβῶς, καὶ τὰ μέλλοντα καταγγέλει ἀνευρυθρία-

τως, — ὥστε καὶ μαντικῆς δὲν εἶναι ἐστερημένος ὁ Κ. Φαρμακίδης καὶ κατὰ τὸν Δοξίαν,

Καὶ κωφοῦ ξυνίπαι, καὶ οὐ κελέντος ἀκούει.

Μήτε νὰ προσθέσωμεν ὅσα ἐκεῖνος φιλοπονήσως ἐσιώπησε ἐν τῇ βιογραφίᾳ του, δηλ. τὰ ἐν Κυθωνίᾳ, Σμύρῃ, Χίῳ καὶ Ἰασίῳ κατορθώματά του, ἢ τὰς ὁποίας διήγειρεν ἐπαναστάσεις κατὰ τῶν διδασκάλων του, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ ἀειμνήστου Γολβουδαῶ, αἵτινες ἐπροκάλεσαν τὴν ἀποβολὴν του τῆς σχολῆς καὶ . . . οὗτος δὲ, κατὰ τὴν γραφὴν τῷ ἐπρόσφερε *ἀντὶ τοῦ μάννα χολῆρ, ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος*. Δὲν λέγομεν οὔτε εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ ν' ἀναπτύξωμεν τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ καλὸς οὗτος μαθητὴς εὐεργεσίας παρὰ τῷ Κ. Γολβουδεῶ, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μ' ὄλην τὴν πατρικὴν εὐκρίνειαν, τὸν ἐνδυσσε, τὸν ἐξένισε καὶ ἔπειτα τὸν κατέστησεν ὡς ὑπότροφον ἐντὸς τῆς ἐν Ἰασίῳ σχολῆς, περὶ τούτων ἀφίνομεν νὰ πληροφορηθῇ τὸ κοινὸν ἀπὸ τὰ ὑπομνήματα τῶν ἐν τῇ Δακίᾳ ὁμογενῶν· τὰ ὁποῖα προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει, περὶ δὲ τῶν ἐν τῇ Βιέννῃ ἅς εἶπῃ ὁ ἀγαθὸς Ρωσσιὰδης.

Ἄλλ' ἐρωτῶμεν ἂν ἦναι συγχωρημένον εἰς ἄνδρα φέροντα φιλοσοφικὴν χλαμύδα ν' ἀρπάξῃ κηρηνικῶς 300 δραχμὰς κατὰ μῆνα, χωρὶς νὰ ἐργάζεται· ἐνῶ τοῦτ' αὐτὸ ἀντιβαίνει ἐκ τοῦ προφανοῦς καὶ εἰς τὸ φιλοσοφικὸν καὶ εἰς τὸ θρησκευτικὸν ἀξίωμα. « ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγεῖ τὸν ἄρτον σου »· σὺ δὲ ὦ φιλοσοφικώτατε καὶ θεολογικώτατε Ἄνερ, πῶς ἄφησες τὸ ἀξίωμα τοῦτο; ἢ διατι σὺ Κύριε Θεοχάρη ἀνέχεσαι νὰ ξεγυμνώνεται τοιοῦτοτρόπως τὸ Ταμεῖον; — ἐνθυμήθητι Κύριε, ἐνθυμήθητι ὅτι ὠρίσθης ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τὴν εἰς τὸν θρόνον πιστοτάτην ἀφοσίωσίν σου καὶ τὴν τῶν πραγμάτων εὐσυνειδήτην διαχείρησιν, ἐνθυ-

μήθητι ὅτι τοιαῦται εἰσηγήσεις ἢ ἀπερισκεψίαι σ' ἐκατάδικασαν ἄλλοτε νὰ πληρώνης εἰς τὸ ταμεῖον 180 χιλιάδας δραχμὰς, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἠξέυρομεν ὁποῖαν ἀσφάλειαν ἔχεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν, — ἢ ἂν αὐταὶ συμπαραλήφθησαν εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ Κ. Ροῦφ ὅστις ἔδειξε τὸν κίβδηλότερον πάντων τῶν κηφῆνων χαρακτῆρα. — ἐνθυμήθητι προσέτι ὅτι πᾶσα ἀδιαφορία ἐκ μέρους σου ἠθελεν εἶσθαι αὐτόχρημα προδοσία τῶν καθηκόντων σου.

Τούτων οὖν ἕνεκα περιμένομεν ἀφ' ἐνὸς νὰ ἴδωμεν καὶ τὸν Κ. Θεοχάρην αὐστηρότερον εἰς τὰ χρέη του· ἀφ' ἑτέρου τὸν Κ. Φαρμακίδην μεταμελοῦντα καὶ ἀναβαίοντα ἐπὶ τῆς καθέδρας, ἄλλως θέλομεν τὸν νομίσει ὡς συκῆν ἄκαρπον καὶ χρησιμεύουσαν διὰ μόνην τὴν πυρὰν· δηλ. τὸν βόρβορον καὶ τὴν βραδιουργίαν. « πᾶρ δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν ἐκκόπτετε καὶ εἰς πῦρ βάλλετε. » (Ματθ. 3.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Οἱ Σηκοταράδες Κουτζαλέξης καὶ Μηδαμηνὸς ἔλαβαν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ καταπνίξωσι τὰς φωνὰς τῆς Σάλπιγγος, ἅς προσέχωσι μὴν τοὺς ἐξανδραποδίσῃ ἢ Κίβδηλοχαρτοσημοποιῖα, τὴν ὁποῖαν ἀγεννῶς καὶ ἱεροσύλως χαλκεύουσι.

— Μόνος ὁ Κ. Κοντουμᾶς ἐλπίζεται ν' ἀναβῇ εἰς ὑπουργικὴν ἔδραν ἅμα φθάσῃ ὁ Κ. Μαυροκορδάτος, διὰ τῆς συνδρομῆς δύο Σπυριδιῶνων· ἢ διὰ τῶν συμβουλοραδιουργιῶν μιᾶς τριανδρίας· ὅστις πειρᾷ, καρβέλια βλέπει!

— Ὁ ὑποδιοικητὴς Ἀταλάντης κατηγορεῖται πατόκορφα· εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῆς φαναριωτικῆς ἀρετῆς!

— Τινὲς τῶν ἐν Πάτραις συνδρομητῶν μας δυστροποῦν νὰ μᾶς πληρώσωσι τὰς συνδρομάς των· ἔχουν δίκαιον διότι

τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Σάλπιγγος ἐδυσσεύσθησε τὴν παραφλόγητά των· ἡμεῖς ὁμῶς δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν καὶ τὴν κιβδηλότητα τοῦ χαρακτῆρός των νὰ στιγματίσωμεν ἀκολούθως καὶ τὰς πράξεις των κατ' ἀλφάβητον νὰ ἐξελέγξωμεν.

— Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ἐπαριθμήσας τὰς πατριωτικὰς καὶ γενναίας ἐκδουλεύσεις τοῦ Στρατηγοῦ Δ. Πανᾶ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐξύψωσε φωνὴν ἐλευθέραν κατὰ τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν ἀδικίας· ἡμεῖς δὲ νομίζομεν περιττὸν νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἢ λεπτομέρειαν τούτων· διότι τὸ κοινὸν συνηθάνθη ἔκτοτε τὴν ἀδικίαν ταύτην καὶ τὰ πράγματα καθ' ἑαυτὰ διατρανοῦσι τὸν λόγον μας, ἢ ἄς ἀρνηθῆ εἰς μόνος Ἕλληνας περὶ τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ Κ. Πανᾶ· ἡμεῖς νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῆ Ἕλληνας τόσο ἀσυνείδητος ὥστε νὰ δώσῃ καταφατικὴν ὁμολογίαν τῷ Βασιλεῖ μας περὶ τῶν ὄσων ὁ περιοδικὸς τύπος ἐλάλησε περὶ τοῦ Πανᾶ, πεποίθαμεν ὅτι ἡ Β. Κυβέρνησις σεβομένη τὸ κοινὸν τὸ ὁποῖον ἐξεφράσθη ἀρκούντως περὶ τῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ Κ. Πανᾶ, καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς περιωπὴν, θέλει ἀποδώσει αὐτῷ τὸν ἀνήκοντα βαθμὸν· ἄλλως πῶς θέλει ὑποθέσει τις τὸν προβιβασμὸν τοῦ Σούτζου ὡς ἀντισυνταγματάρχου καὶ τοῦ Τριβουνιώτου ὡς συνταγματάρχου, ἀνθρώπων πάντῃ ἀσημάντων, καὶ ὁ στρατηγὸς Πανᾶς ὅστις κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἐνέσπειρε τὸν τρόμον καὶ τὴν φοίικην εἰς τὰς φάλαγγας τῶν ἐχθρῶν νὰ ᾖ ἡμεῖς λοχαγός! ὦ τῆς γενναιότητος!

— Ὁ κύριος Γ. Τιταμηνὸς καὶ συντροφία μᾶς ἐγκαλεῖ ἐκ νέου ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς δῆθεν ὑβριστὰς τοῦ ἱεροῦ προσώπου του « ἔσυρ' ὁ κλέπης τὴν φωνὴν νὰ φύγῃ ὁ οἰκοκύρης. »

Ἄλλ' ἂν ἦτον ἀθῶος διατὶ νὰ μὴν μᾶς ἐγκαλέσῃ ἐπὶ

συκοφαντίᾳ νὰ τὸν ἀποδείξωμεν τετραγωνικώτατα ὁποῖον τὸν ἐχαρακτήρισαμεν; ἢ διατὶ κρύπτει ἀνάνδρως καὶ ἀγενῶς εἰς τὰ στήθη τῶν εἰσαγγελέων; μήπως νομίζει τοὺς εἰσαγγελεῖς ὡς δημίους καὶ τυφλὰ ὄργανα τῶν ὀρέξεών του; ὄχι, ποτὲ εἰσαγγελεῖς δὲν ἔφθασαν εἰς τόσῃν χαμέρπειαν ἢ παραφροσύνην νὰ παρασύρονται εἰς τὰ νεύματα τῶν κιβδηλοποιῶν. — Ἐπαναλέγομεν ὅτι ἂν ἦναι ἀθῶος εἰς ὅσα προείπομεν ἄς παρουσιασθῆ εἰς τὸ βῆμα τῆς δημοσιότητος, ἢ ἄς μᾶς ἐγκαλέσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ *συκοφαντία!* ἄλλως, πᾶσαν ἐπέμβασιν τῆς Εἰσαγ. εἰς τὰ δημοσιευθέντα ἢ δημοσιευθόσιμα τὴν θεωροῦμεν ὡς αὐτόχρημα ἐπιβουλὴν τοῦ χαρακτῆρος μας· τὴν θεωροῦμεν ὡς προδοσίαν τοῦ νόμου καὶ καταπάτησιν τῶν ὑψηλῶν χρεῶν τῆς εἰσαγγελίας.

Ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ ὁ Κ. Τιταμηνὸς ἐνοχος τῆς κιβδηλοποιίας, ἢ οἱ μεταπράται, ἀλλ' ἂν ἐκεῖνος ἐνοχος, τίνα ζητεῖ θῆμα... ἂν δὲ ἀθῶος, πῶς ἀπελύθη ὡς ἀθῶος καὶ ὁ Κων. ζαν. Α. Ἰατρός εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας εὐρέθη τὸ σῶμα τοῦ κακουργήματος τούτέστιν ὄρμαθὸς κιβδηλοχαρτασῆμων; ἢ πῶς παρέβλεψεν ἡ Εἰσαγγελία τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ ἀκροατήριον; — τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ὑψηλόν, ἢ ἀνάπτυξις τοῦ ὁποίου ἐναποτίθεται ὄχι εἰς τὸν Αἰῶνα, καὶ τὴν Ἀθηναίων ἀλλ' εἰς τὸν Φίλον τοῦ Λαοῦ, ὅστις εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ σιωπήσῃ τὴν τοῦ κοινοῦ δολοφονίαν ἢ ἐπιβουλὴν ὡς ἐκ τῆς κιβδηλοποιίας.

Ἐν τοσούτῳ περιμένομεν ἐκ μέρους τῆς Β. κυβερνήσεως τὸν θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης οὐχὶ μὲ τὴν καταδίκην ἡμῶν ἐπὶ ὑβρεῖ, ἀλλὰ μὲ τὴν προσωρινὴν παύσιν τοῦ Κ. Τιταμην. καὶ τὴν εἰσαγωγὴν του εἰς τὴν ἀνάκρισιν μέχρις οὗ ἀποδείξῃ, ποῦ ἐχαλκεύθησαν τὰ χαρτόσημα, καὶ μὲ τὴν κα-

ταδίκην τῶν αὐτουργῶν ἢ κακούργων παρὰ τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς. — Ἄλλ' ἂν εἰς περίπτωσιν εἰσαχθῶμεν ἀντ' ἐκείνων ἢ δι' ἐκείνων ἐπὶ ὕβρει εἰς δίκην, δὲν βλέπομεν ποῖοι δικασταὶ ἤθελαν εἶσθαι τόσον ἀσυνείδητοι νὰ μᾶς καταδικάσωσι· οἱ Δικ. τῆς πρωτεύουσας δὲν ἐλπίζομεν νὰ ἐπιεράζωνται ἀπὸ τὰ νεύματα τῶν κибδηλοποιῶν· ἂν δὲ παρὰ προσδοκίαν τοῦ κοινοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ φυσικοῦ λόγου μᾶς καταδικάσωσι, θέλει φωνάζωμεν, ὅτι « δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, ἐνόθευσαν τὰ δικαστήριά μας, ἢ ἐπηρεάζονται οἱ δικασταὶ μας ἀπὸ τοὺς κибδηλοποιούς μηδαμνηοὺς καὶ τζορμπατζίδες » καὶ τότε ἅς καταδικασθῶμεν ἐκ νέου πρὸς ὄνειδος καὶ καταίσχυνην τῶν καταδικαστῶν μας!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἰδοὺ σὺν Θεῷ, ὅτι τελειώνει τὸ α'. ἔτος τῆς Σάλπιγγος, κ' ἐμβαίνομεν εἰς τὸ β'. — ἡ ἐκδοσίς μας θέλει γίνεσθαι τακτικωτέρα καὶ τελειωτέρα.

Τὸ καθ' ἡμᾶς θεωροῦμεν ὅτι ἐκπληρώσαμεν ἀρκούντως τὰ χρέη τῆς ὑποσχέσεώς μας, ἀλλὰ δὲν ἐλπίζαμεν τινὲς τῶν συνδρομητῶν μας καὶ μάλιστα τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας νὰ φανοῦν τόσον ἄδικοι δυστροποῦντες εἰς τὸ νὰ μᾶς πληρώσωσιν· ἀγκαλὰ τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπ' αὐτοὺς μόνον, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν κибδηλότητα ἢ τὴν μοχθηρίαν τινῶν ταχυδρομικῶν ἐπιστατῶν, οἵτινες ἀρνούμενοι τὰ χρέη τῆς ὑπηρεσίας των δὲν δέχονται τὰς συνδρομὰς, καὶ ἄλλοι πάλιν δεχόμενοι τὰς καταχωρῶνται· τοιοῦτος ἀσυνείδητος καταχραστῆς ἐστάθη καὶ ὁ τοῦ Αἰγίου ἐπιστάτης· τὸν ὁποῖον ἀποροῦμεν πῶς ἢ ἀνωτέρα του ἀρχὴ καταδέχεται ν' ἀφήνῃ ἀτιμώρητον· προσκαλοῦμεν λοιπὸν, καὶ αὖθις

δημοσίᾳ, τοὺς μὲν συνδρομητάς μας νὰ δώσωσι τὰς συνδρομὰς των εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τοὺς δ' ἐπιστάτας νὰ δεχθῶσιν αὐτάς καὶ νὰ μᾶς τὰς πέμψωσιν ὅσωνοῦ· ἄλλως θὰ εὐρεθοῦμεν εἰς θέσιν δυσάρεστον· καὶ ἅς ὄψωνται οἱ πρωταίτιοι.

Εἰς δὲ τοὺς συκοφάντας τοῦ καλάμου μας δὲν ἔχομεν κάμμιν ἀπολογίαν, διότι οὔτε τόσον τολμηροὶ εἴμεθα διὰ νὰ πιστώσωμεν τοὺς μὴ ἔχοντας ἀνάγκην πίστεως, οὔτε καιρὸν νὰ δαπανῶμεν ματαίως διὰ τοὺς ὅσοι δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν ἐμπιστοσύνης. — κ' ἐπομένως αἰσθανόμεθα ὅτι εἶναι ἄδικοι νὰ συνήγορή τις ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ μάλιστα εἰς κατηγορίας προερχομένας ἀπὸ τὸν ἄγιον τῶν ἐχθρῶν φθόνον — ἀλλ' ἀφίνομεν εἰς τὰ ἔργα μας τὴν φροντίδα τῆς ἀπολογίας. « Ἡ μὲν ψευδὴς δόξα (λέγει ὁ Ξενοφῶν) ταχύ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας, ἡ δὲ ἀληθὴς ἀνδραγαθία αἰεὶ ἐν ταῖς πράξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλείαν συμπαρέχεται. »

— Γυνή τις ἐν Ναυπλίῳ καταμαρτυρεῖται παρὰ πάσης τῆς πόλεως ὡς ἐπηρεάζουσα τὰς δημαρσεσίας· — ἐκ τούτου δῆλον γίνεταί ὅτι οἱ Διοικηταὶ ἢ εἶναι ἀνάξιοι τῆς ὁποίας λαμβάνουν παρὰ τῆς κυβ. ἐμπιστοσύνης, ἢ ὑπερβύξηνσαν ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῶν ὑπαλλήλων, ἢ γυναικεία διαφθορά!

— Ὁ Κ. Ἄλ. Ραγκαβῆς ἀπεβλήθη παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείας ὡς ἐκ τῆς αἰματογαμίας του, κ' ἐδιωρίσθη ἐπιστάτης εἰς τὸ Β. Τυπογραφεῖον, ἐνθα δὲν ὑπάρχει τι ἱερὸν διὰ νὰ βαβηλώσῃ ἤτο δικαία ἢ τοιαύτη καταδίκη του.

Ἀθῆναι τῆ α'. μαΐου 1841,

Ὁ συγγραφεὺς καὶ συντάκτης,

Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΡΑΛΛΗ.